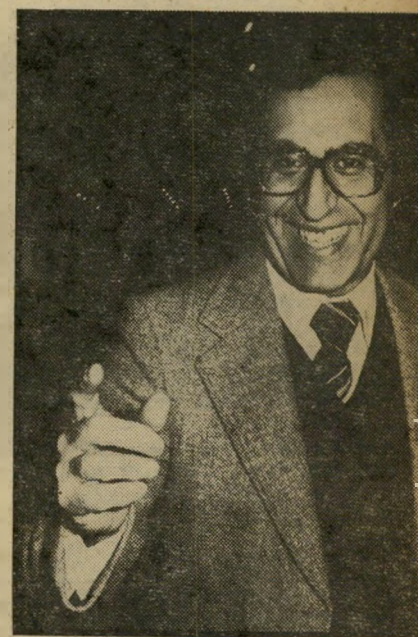

(המשך מעמוד 35)

התאגיד של הקבלנים, יוסי מרגלית, הרי ממונה על הבניה הכפרית במשרד-השירי כון.

הפעולה הראשונה שנעשתה היתה להכיר עורכי-דין בעלי השפעה, כדי שישמשו כפרקליטי הקבלנים והתאגיד. ינסחו את החוקים וינהלו משא-ומתן. סיפר יצחק סוביסקי: "רצינו עורכי-דין רציניים ודמוי יות פוליטיות, כי כל הפרוייקט עדין מהבחינה הפוליטית. רצינו אחד מהעולם הזה — משילטון הליכוד, ואחד מהעולם הבא — ממפא"י."

תחילה פנו הקבלנים אל ח"כ משה שחל.

פרקליט שחל
לוחם ברעג האחרון

פרקליט גוטמן
תזכיר יקר

יושבראש סיעת המערך בכנסת, שהוא בעל משרד גדול לעריכת-דין בחיפה. אל שחל החליטו הקבלנים לצרף את ח"כ חרות רוני מילוא, ידו של ציפורי וקרוב ממשפחה של מנחם בגין.

ברגע האחרון נתעו שחל, למרות שפירושה של ההצעה היה לגבוי הכנסה של כמה מיליוני לירות. שחל הבין שכור-נת ציפורי והקבלנים להשתמש בו כדי שיתן להם, בשם השילטון הבא, תודות-הכשר לעיסקה המוריה. שחל נסוג. הקבלנים לא ויתרו. הם פנו לעורך-הדין הרצוי צעיר חיאל ("חיליק") גוטמן, שהיה ראש לישכתו של חיים צדוק כשזה היה שר-המישפטים. וכיום הוא מכהן כיועץ-המישפטים של סיעת המערך בכנסת. היתה זו העסקה הגדולה ביותר שהוצעה אי-פעם לגוטמן והוא חטף אותה.

אולם, הקבלנים וציפורי לא יכלו להתספק בחיאל גוטמן כמייצג הממשלה הזאת בעיסקה שלהם. הם פנו אל מי שמו מוזכר כמועמד המערך לתפקיד שר-המישפטים הבא, עורך-הדין חיים צדוק. מיישרו של צדוק, יחד עם רוני מילוא וגוטמן, מכהנים היום כעורכי-הדין של התאגיד.

מתנות

לקבלנים

אחרי שנבחרו עורכי-הדין, ונערך תזכיר, כונסו כמה ישיבות עבודה, שבהם השתתפו הקבלנים, ציפורי, מנכ"ל משרד-השיכון אפרים וינר וגורמי שירי כון ומימון ממשלתיים. בסופן של פגישות אלה הוציא מרכז הפרוייקט מטעם הממשלה, יוסי מרגלית, נייר עבודה, שבו הוא פירט את כל מה שהוסכם כבר בין ה"ממשלה לבין הקבלנים. נייר זה הוא מיסוד מדהים. ציפורי נתן לקבלנים מתנות בגובה של מיליארדי לירות.

היוזמים יקבלו את כל ההטבות הניתנות למיפעל מאושר באיזור פיתוח א' פלוס, וכן את כל התמריצים הניתנים למיפעלים מעבר לקהירוק. בדרך-כלל נהוג להעניק רק אחד משני סוגי תמריצים אלה.

● הקבלנים ישלמו עבור הקרקע רק 5 אחוז מערכה. את יתרת הסכום הם יקבלו כמענק או כהלוואה עומדת.
● הממשלה תבנה על חשבונה, ברמה נאותה את דרכי הגישה, "עד לראש אתר הבניה".

● הממשלה תבנה על חשבונה את קווי המים, הטלפון, החשמל והביוב.
● מיבני הציבור ייבנו על חשבון הממשלה. מיבני ציבור אלה כוללים גני-ילדים, בתי-ספר, בתי-דואר, ומוסדות בריאות. בניה זו תיעשה על-ידי הקבלנים עצמם, אך על חשבון הממשלה.

● הממשלה מתחייבת לרכוש בעצמה כמות מוסכמת של דירות.
● התכנון כולו יעשה על-ידי הקבלנים על חשבון הממשלה.

● הממשלה תצביע יתן לקבלנים את כל האישורים והרישויים הדרושים.

● משרד-השיכון מתחייב שלא לבר-נות, או להסכים לבניית מיבנים נוספים ביהודה ושומרון, ללא הסכמת הקבלנים.
● כל מי שירצה לרכוש דירה אצל המשתכנים, כולל אלה שאינם זכאי משרד-השיכון, יקבלו הטבות כאילו הם זכאי הדירות מענקים. הלוואות ומשכנתאות כמו של אזורי פיתוח א' וכמו שנהוג מעבר לקהירוק.

● הממשלה תיתן לתאגיד ביטחונות מתאימים, שהיו לביטחונות רצינו של התאגיד. הן בקשר לביטוח השקעות התאגיד והן להבטחת רוכשי הדירות. בגלל העובדות הפוליטיות של האיזור, יכוסה הביטוח כולו על-ידי הממשלה.

● לתאגיד תהיה זכות-קדימה לגבי בניית כל האתרים הציבוריים.
● צ"ל ומישרד-הביטחון מתחייבים להפנות לקבלנים דירורים ומשכנתים.

ההסכם בין הקבלנים העשירים לבין המדינה הוא ההסכם הטוב ביותר לקבלנים שנחתם אי-פעם בארץ. הקבלנים מקבלים קרקע חינם, את כל התשתיות, ביטחונות מלאים להשקעתם וכן את כל הסוכריות האפשריות כדי למשוך משכתי גים. כל מי שירצה לרכוש דירה אצל הקבלנים, יקבל מהממשלה את כל ההטבות האפשריות. כמו-כן התחייבה הממשלה למלא את הדירות שיישארן ריקות במשכנתים שיופנו לפרוייקט על-ידי מיישרד-הביטחון וצה"ל.

גם עורכי-הדין לא יצאו עניים מהעיסקה. ח"כ חרות ושר-המישפטים לעתיד, יחד עם יועץ סיעת המערך בכנסת קיבלו 800 אלף לירות שכר עבור כמה תזכירים שנכתבו, עוד לפני שהוקם התאגיד. שכרם הגדול יבוא בשלבים הנוספים. הם יקבלו אחוז וחצי עד שני אחוזים ממכירת כל דירה, וכן יקבלו כנהוג באחרונה. שכר עצום עבור פינויים של משכנתים חמשת אלפים הדירות, כשאלה ייאלצו לפנות אר-תם.

אחד ממיפעלי הבניה הגדולים ביותר בארץ נערך ממש בימים אלה בהסתר. כל המעורבים בו נוהגים כנגבים בלילה. מאות מיליוני לירות ניתנו כמתנה, ללא מילר, בסכומים מגוחכים ובתנאים כספיים מפליגים. גים, רק משום שציפורי וחבריו רוצים ליישב בכל מחיר את הגדה המערבית. יוסי ינאי

(המשך מעמוד 33)

לא ביקשו לראות את הסרט ולא בדקו אותו. הם גם לא הומינו לחקירה את עדי-הראייה, הצלם ועוררו שצילמו את הסרט. תחת זאת המציאו גירסה חדשה: "הסרט, שפתח באש, נהג בהתאם לכללים ולהוראות. אבל, לעומת זאת, לא נהגו חיילי התצפית, משום שירותיהם לא נורו באוויר על-פי פקודות-הקבע, אלא מעל הראשים בזווית שסיכנה את המפגינים."

היתה זאת הודעה מתוכמת. שילטונות צה"ל כבר ידעו באתו רגע כי לפחות חבר-כנסת אחד (אורי אבנרי) בדק את הסרט באולפן וזינו, תמונה אחרי תמונה, ואף צילם כל תמונה לחד (ראה גלופות). התצלומים הוכיחו כי החיילים על הגג אכן ירו כלפי מטה, אש מכונת ובודדת. לעומת זאת לא צילם הצלם את פתיחת האש של הפיור על הקרקע, ואפשר היה לבדוק כל סיפור שהוא על כך.

יחד עם זאת פירסמו דוברי צה"ל הודעה שבה נאמר כי עברו 20 דקות בין יריות החיילים על הגג, שנראו בסרט, ובין היריות שפצעו את התלמידים. הכוונה: להפריד את הטענה כאילו החיילים שעל הגג הם שפצעו את המפגינים. מרחק של 120 מטרים — כלומר, שירו מן הגג לעבר קומץ הנערות והנערים שלא יכלו לסכן אותם בכל צורה שהיא.

גם זה היה שקר. בין ציודומי החיילים על הגג ובין ציודומי ה"פצועים על הקרקע לא עברו אלא שתיים-שלוש דקות.

אחרי שכל השקרים התבדו, נאלצו דוברי המימשלה הצבאי לחבר גירסה חדשה, שאי אפשר היה — לדעתם — להפריכה באמי-צעות הסרט. הדבר היה מביך, כי בינתיים כבר מסר האלוף דני מט, מתאם הפעולות של צה"ל בשטחים וחסידי גוש-אמונים, בוועדת-החקירה-הביטחון של הכנסת הודעה שיקרית משלו.

הגירסה החדשה טענה כי "הודעה ראי שונה על התארגנות הפגנה בכיכר מגרה נמסרה ב-8.45, מחיילים שהיו בתצפית על אחד הגגות. אלה דיווחו כי מתארגנת הפגנה וכי כ-50 איש התקדמו לעברם. הטילו אבנים, קיללו ועשו תנועות מגונות. הם דיווחו כי ירו יריות אזהרה וביקשו עזרה."

"סיוור ממוצע שהיה במרחק של 300 מטר, באיזור השוק, הגיע למקום ונתקל במטרא-אבנים. החיילים קפצו מהמכונת, ואילו המפגינים התלו להימלט לסימטה סמוכה. בשלב זה ניתנה לחיילי הסיוור הוראה לרדוף אחריהם. בכניסה לסימטה נתקלו החיילים במטרא-אבנים. הם ירו שוב באוויר, ולאחר שהטלת האבנים לא פסקה, הורה מפקדם לירות לעבר רגליהם של כמה ממידי האבנים."

הודעה זו נתפרה כזוהירות כפי שאי-אפשר יהיה להפריכה על ידי ציודומי הסרט. אולם היא מזוהה כחזקה האחד — ושיקרית כחזקה השני.

היא מעוררת מייד שאלות נוקבות: מדוע באה ההודעה הראשונה על ההפגנה מחיילי-התצפית על הגג, 45 דקות אחרי שהחלה ההפגנה מתארגנת ליד בית הספר? מדוע לא הובאו בינתיים אמצעים לפיזור הפגנות (רימוני-גז או כו)?

● איך יכלו 50 איש" (הכוונה ל-50 נערות ונערים, בני 15-14) להטיל אבנים לעבר חיילים שעמדו על גג בגובה של שלוש קומות, ובמרחק של 120 מטרים? ואם לא יידו אבנים לעברם, לעבר מי יידו אבנים? ואם לא יידו כלל, אלא רק עשו "תנועות מגונות", מדוע נפתחה אש?

● מדוע אין אף עד אחד המוכן להעיד כי התלמידים יידו אבנים ביכלל, ולא כל שכן, "מטר אבנים" (לא הצלמים ולא תושבי הסביבה ראו אבנים. לכל היותר יתכן כי נזרקה אבן אחת).

● איך יתכן כי התרחשו כל הדברים המסובכים המתוארים בהודעה — מטרי-אבנים, פגיעה מן המכונת, בריחת המפגינים, פקודה לרדיפה, רדיפה, מטרי-אבנים נוסף, יריה באוויר, יריה לעבר הרגליים בזמן של שתיים-שלוש דקות?

● בסרט נראה בבירור כיצד קופצים חיילי-הסיוור מן הקומנדקאר ויורים באוויר. לא נראה בו איש יורה ברגלי המפגינים. אך יתכן שהיה כזה.

המסקנה: אין ספק כי ההודעה היא מפוברקת. אין ספק כי החיילים על הגג ירו לעבר המפגינים. קרוב לוודאי כי יריות החיילים על הגג הן שפצעו את המפגינים, או לפחות חלק מהם. לכל (המשך בעמוד 42)

מיכל אדר מתוודה:

עצוב

לי

נורא!

פרפמן אחרי ההרשעה
לא מדברים בבית

יותר משנה הייתי חזקה. ישבתי בי-מעצר, השפילו אותי, אחר-כך הצביעו עלי ברחוב. היו כאלה שהחרימו או-ת. בעבודה נלחמו כדי שאני לא אוכל לטוס. אבל לא בבית. החזקתי מעמד. רק כאשר אמר השופט אילן, ביום הי-ששי האחרון, שאני זכאית, פרצתי בככי. אני אף פעם לא בוכה בפומבי, אבל דור-קא באותו רגע, שהיה צריך להיות רגע מאושר שלי, לא יכולתי להחזיק מעמד ובכיתי. עמד שעורך-הדין שלי, מרדכי שורר, עמד לידי, בכיתי לו יד הכתף. אני חושבת שזה סימלי שבכיתי דווקא על הכתף שלו. האיש הזה החזיק אותי כל הזמן על פני המים, והוא גם הוציא אותי זכאית.

אבל אני לא יכולה לשמוח. עקיבא לא יצא זכאי, עורך-הדין שלי ידע שאני יצא זכאית, ועוד לפני שהתחילה הי-שיבה הוא אמר לי, שברגע שיכריזו שי אני זכאית, שאני אעבור לשבת מספסל-הנאשמים לספסל הקהל — ככה, שכולם ייראו שאני לא שייכת יותר לעניין. אבל אני רציתי להישאר על יד עקיבא. כל הזמן ידעתי שאני לא אשמה, אבל לא הייתי בטוחה שאני יוצאת מהמיש-פט עם זיכוי. אני כבר לא יודעת אם הצדק הולך להישאר עם החוק והמיש-טרה. לפי ההגיון שלי, לפני שהתחילה כל הפרשה, מי שלא עשה שום דבר רע לא יושב בבית-הסוהר ולא חוקרים אותו בי-מישטרה ולא מענים אותו. אני ידעתי שלא עשיתי שום דבר רע. למרות זאת יזגל והאנשים שלו עשו לי את המוות, הושיבו אותי במעצר, סיפרו עלי כל מיני סיפורים בבית-המישפט, העליבו אותי. אז כבר לא יכולתי להיות בטוחה בשום דבר, אפילו השוטרים שיקרו בעדות שי-נתנו נגדי. השופט אמר בפסק-הדין שי-